

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

พุทธศาสนาถือให้มั่นคง

วันมะรืนก็จะไป อ.ด่านช้าง จ.สุพรรณบุรี ไกลอยู่นะสุพรรณ ไกลกว่าสวนแสงธรรม ไปก็ไปก็พักค้าง วันหลังมาถึงจะมีงาน วันที่ ๒๘ มีงาน แล้วพักค้างที่นั่นอีกคืนหนึ่ง เรียกว่าไปสุพรรณคราวนี้ ๒ คืน วันที่ ๒๙ ฉันทเสร็จแล้วเราก็กลับ ทางสายจากอยุธยาไปนี้เราเคยไปแล้วตอนที่อยู่ปราจีน ไปเทศน์ทางปราจีน แล้วก็ยังมีอีกทางสุพรรณ ต้องไปสุพรรณอีก เพราะฉะนั้นถึงได้รู้ทางสายนี้บ้าง บางทีคิดดูซิไปเทศน์อยู่ที่เชียงราย ภาคเหนือยังไม่จบตามโครงการ อ้าว ทางมหาวิทยาลัยขอนแก่นนิมนต์มาโนนพาดจากเชียงรายมาเทศน์มหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็นของเล่นเมื่อไร อันนี้ขึ้นเครื่องบินมาเทศน์ที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น พอเสร็จจากนี้แล้วขึ้นเครื่องบินกลับไปเชียงราย เพราะโครงการนั้นยังไม่เสร็จ หนูของเล่นเมื่อไร

ไปสุพรรณก็ไปค้าง ๒ คืน ไปถึงที่แรกไม่มีอะไร ไปถึงค่าแล้วก็พักเสีย วันหลังมาก็เริ่มงาน เสร็จงานแล้วค้างที่นั่นคืนหนึ่งเสียก่อน พอวันที่ ๒๙ ก็เดินทางกลับมา วันที่ ๙ ที่ ๑๐ เดือนพฤศจิกายนก็ไปหนองผือ งานครบรอบพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรา แล้วกลับมา พอวันที่ ๑๗ ก็ออกเดินทางไปสันกำแพง คราวนี้เราอาจจะไม่ไปเชียงใหม่ เพราะยังงี้ก็ต้องได้ไปอยู่โดยดี ในวาระต่อไปนั้นก็จะต้องได้ไปเชียงใหม่โดยตรง ด้วยเหตุนี้คราวนี้จึงไปเพียงแค่สันกำแพง งานอยู่ที่นั่น แล้วย้อนกลับมาลำพูน เถิน แล้วตาก ถึงกลับมา เป็นเวลา ๑ อาทิตย์พอดี คราวหลังอีกต้นเดือนกุมภาพันธ์ คราวนี้ถึงเชียงใหม่เลย เทียว ท่านเจ้าคณะภาคท่านเป็นเจ้าภาพ ทางคณะสงฆ์ด้วย ประชาชนด้วย เพราะท่านเป็นเจ้าคณะภาค เป็นลูกศิษย์ของท่านทั้งฆราวาสและพระสงฆ์ทั้งหมดในภาคนั้น แต่การแสดงธรรมยังไม่ทราบแน่ชัดว่าจะเป็นจุดไหน เราคิดว่าจะเป็นมหาวิทยาลัยมากกว่า เพราะกว้างขวาง เทศน์วัดเจดีย์หลวงไม่มีความหมายว่างั้นเลย แค่นิดเดียว

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่คนเต็มหมดจริง ๆ เพราะฉะนั้นจึงว่าในวัดไม่เหมาะเลย บรรจุคนไม่พอ วัดเจดีย์หลวงแค่นิดเดียว มหาวิทยาลัยนั่นเหมาะ จึงตั้งไว้เลยว่ามหาวิทยาลัย ถ้าหากไม่มีธุระอะไรเราก็กลับ ไม่เข้ากรุงเทพ ที่นี้เดือนกุมภาพันธ์เป็นระยะที่ต้องไปกรุงเทพกลับมาอีกพักหนึ่งนะ อันวานี้เขาก็นิมนต์ไว้แล้วทางเขตพญาไท เขาจดหมายมาเมื่อวาน เขาก็กะเอาระยะที่เราจะลงไปกรุงเทพประมาณเดือนธันวาคม ก็เป็นระยะที่เราจะลงไป ก็เหมาะดีตรงนั้น ไม่ต้องแยกต้องแย่ง ระยะนี้ถึงมกราคมเรากลับ แล้วกุมภาพันธ์ไป เราก็ไม่ไปอย่างนั้นแหละธาตุขันธ์มันไม่ได้อำนวย เฉพาะอย่างยิ่งถ้าหุ้อือแล้วจะเทศน์ไม่ได้นะ เทศน์นี้มันกวน เทศน์ไปไม่ได้นะ การเทศน์นี้ต้องมีอะไรยุ่งเลย

ยังเทศน์ภาคปฏิบัติด้วยแล้ว และยิ่งเทศน์ธรรมะที่แกงหม้อเล็กหม้อจั่วแล้ว ใครมายุ่งไม่ได้เลย จะพุ่งทันทีเลย

เอา พี่น้องทั้งหลายฟังซิ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าถอดออกมาจากหัวใจ มันเต็มเหมือนอยู่ในถังน้ำ เปิดออกทางไหนมันออกไปหมดเลย เป็นยังงี้ศาสนาพระพุทธเจ้าจริงหรือหลอกหลวงคน ฟังซินะ เราไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามศาสนาใด เอามาแข่งกัน ศาสนาพระพุทธเจ้าองค์พยานคือพระสงฆ์สาวกอรหันต์ ล้วนแล้วแต่เป็นหลักฐานพยานของพุทธศาสนาทั้งนั้น เอาออกมาโชว์ได้สามแดนโลกธาตุ ท่านเหล่านี้เป็นสรณะหมด ตั้งแต่ท้าวมหาพรหมลงมา สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ เป็นหมด พระพุทธเจ้าเป็นอันดับหนึ่ง อันดับที่สองพระสาวกทั้งหลาย มีเชื้อวชาญต่างกัน ๆ ลำดับลำดับ จะเกี่ยวข้องกับพวกเทพนี้ทั้งนั้น ๆ นี่พยานแห่งพุทธศาสนาเราเป็นยังงี้ ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย ยังจะมานมมาป็นนั้นป็นนี้อยู่หรือ เวลานี้ศาสนามหากายกำลังคืบคลานเข้ามา เราเตือนให้จำให้ตึ้นะ เราไม่ได้พูดเล่น พิจารณาแล้วค้อยว่านี่นะ ต้องเตือนเอาไว้ เราตายให้จับคำนี้ไว้นะ พุทธศาสนาถือให้มันคงเทียว

พี่น้องทั้งหลายมีวาสนาเต็มเปี่ยมแล้วนะ พุทธศาสนาไม่ได้พบบ่าย ๆ พบก็ไม่ใช่เคารพเลื่อมใสถาลงเป็นซุงทั้งท่อน ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร เราพอเป็นประโยชน์ให้บริษัทยา พุทธศาสนาเอกที่เดียว ลักขิพยานมาตั้งแต่องค์ศาสดามา สาวกทั้งหลายทำประโยชน์ให้โลกสามแดนโลกธาตุ พระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวก ทำมามาก นี่พยานอันเอกของพุทธศาสนาเราคืออันนี้เอง ย่นลงมาเราไม่ได้คุยไม่ได้ไม้ ถอดออกมา เกิดมาแต่โคตรพ่อโคตรแม่หลวงตาบักก็ไม่เคยรู้เคยเห็น ไม่เคยบรรจุธรรมประเภทนี้ในหัวใจ แต่เวลานี้มันเต็มในหัวใจจึงบอกได้ชัด ๆ ละซิ ใครจะว่าบ้าว่าบอเอ้าว้าไป ปากใครมีธรรมจะเป็นธรรมตลอดไป ถ้าธรรมไม่เป็นธรรม ใครลบล้างที่ไหนก็ล้มเหลว ๆ ใช้ไม่ได้ ธรรมไม่ใช่ธรรม ถ้างธรรมเป็นธรรมแล้วใครจะว่าอะไรก็ตาม ไม่ได้มีความหมายอะไร เป็นธรรมล้วน ๆ

นี่ก็อย่างว่าละซิ เทศน์ว่าการเทศน์มาเท่าไร เฉพาะช่วยชาติบ้านเมืองนี้ก็ร่วม ๔ ปีแล้วเป็นยังงี้ แล้วยังจะเทศน์อีกถ้าธาตุชั้นธำณวย เรื่องธรรมไม่ต้องพูดว่างั้นเลย อันนี้ไม่มีวัย ออกเวลาไหนได้ตลอด แต่เครื่องมือไม่อำนวยละซิ เช่นอย่างว่าหุ้อื่อไปไม่ได้ แน่ะ เสียงแหบเสียงเครือหรือธาตุชั้นธัมมิกการก็ไปไม่ได้ ธรรมก็ออกไม่ได้ เพราะธรรมต้องเอาเป็นเครื่องมือ แล้วเป็นยังงี้ เอามาหลอกพี่น้องทั้งหลายหรือเวลานี้ หลวงตาบักกำลังหลอกพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทย เฉพาะอย่างยิ่งทั่วประเทศไทยเราหรือ ครั้นต่อจากนั้นก็ออกทางอินเตอร์เน็ต หลอกไปถึงนอกโลกอีกเทียวหรือ หลวงตาบักหยาบขนาดนั้นหรือ พี่น้องทั้งหลายฟังให้ตึ้นะ

เราถอดออกมาจากหัวใจจริง ๆ ด้วยความเมตตาส่วน ๆ ต่อพี่น้องทั้งหลาย มันจะตายทิ้งเปล่า ๆ นะ มาเกิดพบของดีของดีเลิศเลอคือธรรมพระพุทธรเจ้าแล้ว อย่าเอาความขี้เกียจขี้คร้านท้อแท้อ่อนแอเหลวไหล และความไม่เชื่ออรรถเชื่อธรรมเข้ามากลืนหัวใจให้ลงนรกนะ อันนี้จะพาลลงนรกทั้งนั้น ไม่ได้พาขึ้นแดนสวรรค์นิพพานเหมือนธรรมพระพุทธรเจ้านะ ให้ยึดอันนี้ให้ดี นี่ปฏิบัติมาก็ดังที่บอกแล้ว เวลากิเลสหนาจนกระทั่งถึงน้ำตาร่วงบนภูเขา เอามาพูดทำไม มันร่วงก็บอกว่าร่วงจะผิตไปไหน ก็เราเป็นเองนี่ เคียดแค้นให้กิเลสสู้มันไม่ได้ เห็นไหมกิเลสอยู่ในหัวใจนี้ นี่ภัยของธรรม ภัยของศาสนา อยู่ในใจดวงเดียวกันนี้

เวลานั้นเป็นเวลาที่ยกคือกิเลสตัณหา มันท่วมท้นในหัวใจเรา ธรรมแย็บออกมาไม่ได้ ตั้งสติพับลัมผล้อย ๆ จนกระทั่งงตัวเอง นี่ก็ได้มาพูดให้ฟัง มาพูดหลอกพี่น้องทั้งหลายเธอ เอาเสียจนกระทั่งน้ำตาร่วงต่อหน้าต่อตา นี่ละถึงได้ยกขึ้นมาเรื่องความโกรธ ความเคียดแค้น อย่าเข้าใจว่าความโกรธความเคียดแค้นจะเป็นกิเลสอย่างเดียวนะ เป็นธรรมก็มี ความโกรธความเคียดแค้นให้บุคคลหรือสัตว์ตัวใดก็ตาม เรียกว่าเป็นกิเลสทั้งนั้น ความโกรธความเคียดแค้นให้กิเลสในตัวเองจะสังหารมันนี่เป็นมรรค เป็นธรรม อันนี้ละเป็นอำนาจอันใหญ่หลวงอันหนึ่งนะ

เวลาพัดกันน้ำตาร่วงนี้เคียดแค้นถึงขีดเทียมนะ ถึงขนาดกุมึงนะฟังซิ กุมึงในใจไม่ได้เป็นบ้าออกมาข้างนอก อยู่ในภูเขา ชัดกับมันหงายหงาย ๆ จนกระทั่ง โห มันความเพียรยังไกว่าขนาดนั้นนะว่าเจ้าของ ตั้งพับลัมผล้อย นี่กระแสนของกิเลสอยู่ในหัวใจเรา นี่ละภัยของธรรมอยู่ในหัวใจดวงเดียวกัน ไม่เห็นตัวแต่รู้ที่อยู่ในใจ มันผลึกมันตัน พอตั้งพับลัมผล้อย ๆ เคียดสุดเคียด แค้นสุดแค้น มันก็เหมือนสู้เสียดด้วยกำปั้น พอเข้าไปมันตบเอาเสื่อ ก็เรามีแต่กำปั้น กิเลสมันเป็นเสื่อตัวหนึ่ง มึงเอากูขนาดนี้เทียมเธอ เอาละยังงิมึงต้องฟัง นี่เรียกว่าเจ็บแค้นเต็มที่แล้วนะ จะเอาให้มึงฟังเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ต้องตายเท่านั้นว่างั้นเถอะ ความเคียดแค้นถึงใจ มึงเอากูขนาดนี้เทียมเธอ ยังงิมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอยว่างั้นเลย

กลับมาที่ไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้แหละ เราลืมเมื่อไร ไปฝึกซ้อมใหม่ สู้กิเลสไม่ได้ต้องไปฝึกซ้อมใหม่ กลับไปอีกซัดอีกหงายหงายอีก กลับอีก มันไม่ถอยนี่ เพราะความเคียดแค้นมันถึงใจ ไปฝึกใหม่อีกไปอีกล้มอีก ล้มมีแต่แบบหงายหงาย ๆ พอหลายครั้งเข้าไปมันก็หงายแมวละซี มีท่า หงายลงไปมันตบได้อยู่นะหงายแมว จากนั้นก็เอาแล้วที่นี้ จากนั้นก็ฟาดเป็นเสื่อโคร่งเข้าไป นี่อำนาจแห่งความเคียดแค้นที่เป็นธรรม เคียดแค้นให้กิเลสเจ้าของ เคียดแค้นเท่าไรที่จะฆ่ามัน กำลังที่จะพัดกันนี้ยิ่งหนัก ๆ มันเห็น

ในหัวใจเรานี่ พอได้ที่แล้วที่นี้ขยับเลยนะ ฟาดจนกระทั่งถึงมันยอมนะ ถึงขนาดที่กิเลสยอมมี

ขัดมันลงเหมือนเราขึ้นบนตะปองข้าง ขอกระหน่ำลงไปมันร้องโก๊ก ๆ บอกว่ายอมแล้ว ยอมก็ยอมเถอะ มึงเอาภูขนาดไหน ๆ มันจับเอา มานี้กระหน่ำเอาเลย ชัดใหญ่เลย ที่นี้ธรรมมีอำนาจแล้ว กิเลสที่มันมีอำนาจฟัดเราจนน้ำตาาร่วง ที่นี้ธรรมมีอำนาจ ถึงขนาดกิเลสมันร้องเหมือนเสียงข้างโก๊ก ๆ ขอกระหน่ำมันบนตะปอง ชัดกันใหญ่เลย จากนั้นก็ไม่ได้ถอยเลย ขนาดใหญ่เลย นี่ละความเคียดแค้น เราถึงได้เห็นว่า เป็นประโยชน์มากนะเคียดแค้นให้กิเลสเป็นธรรม เอาออกจากเวทีนี้แหละจะผิตไปไหน ก็เราเป็นเอง สู้กับกิเลส ชนะด้วยความเคียดแค้นให้กิเลส ชนะกิเลสด้วยความเคียดแค้นให้กิเลส ถ้าเป็นความเคียดแค้นเป็นกิเลส โกรธเท่าไรยังเป็นกิเลสหนัก เผาหัวเจ้าของไปเรื่อย แต่นี่ไม่เป็นอย่างนั้นนะ ชัดลงไป ๆ จนกระทั่งมันหมอบ มันยอมร้องโก๊ก ๆ ภายในใจนี้ ทางนี้ก็ยังขนาดลงใหญ่เลย

นี่ละอำนาจแห่งความเพียร คือกิเลสกับธรรมมันอยู่ด้วยกันในหัวใจ ใจเป็นภาชนะหรือใจเป็นสนามรบระหว่างกิเลสกับธรรม รบกันบนหัวใจเรา ชัดกัน เวลากิเลสมีอำนาจมากนี่พังเลย สติปัญญาไม่มีความหมาย ใครอย่าอวดนะ นี่ได้เอามาพอแล้วสู้กิเลส สู้มันไม่ได้จริง ๆ เรียกว่าหงายหงาย ๆ หงายไม่เป็นท่า อำนาจของมันแรงขนาดนั้น เหมือนกับที่เราสู้เสียด้วยกำปั้น ที่นี้พอได้ที่แล้วกำลังของธรรมขึ้นกับกิเลส ที่นี้กิเลสค่อยอ่อนลง ที่นี้ก็ขนาดกันใหญ่ นี่ละอยู่ในหัวใจดวงเดียว ธรรมนี้อยู่ในหัวใจดวงเดียว เวลาสุดยอดจริง ๆ แล้วเป็นธรรมทั้งดวงเลยจิตดวงนี้ จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันเลยไม่เป็นอย่างอื่น

เวลายังมีสมมุติแยกกันอยู่นั้น กิเลสกับธรรมเป็นสอง ๆ อยู่ในจิต จิตเป็นอันหนึ่ง กิเลสกับธรรมอยู่ในนั้น เป็นสองอัน คือจิตนี้เป็นภาชนะ กิเลสกับธรรมอยู่บนจิต ฟัดกันอยู่ข้างบน ที่นี้เวลากิเลสมันพังลง ๆ ธรรมขัดกิเลสขาดสะบั้นลงไปหมด คำว่าสมมุติก็คือกิเลสจะเป็นอะไรไป มากน้อยคือกิเลสทั้งนั้น เรียกว่าสมมุติทั้งหมดเลย พออันนี้พังลงไปหมดแล้ว จิตกับธรรมเลยเป็นอันเดียวกันเลย นั้นละท่านเรียกว่าธรรมธาตุ เข้าใจไหมละ ฟัง ท่านทั้งหลายให้ฟังนะ ใครมาสอนอย่างนี้มีไหม เราก็ไม่เคยสอนใคร เพราะเราไม่เคยรู้ ยังไงก็เล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ให้เป็นคติทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว เพื่อจะได้มาปรับปรุงตัวตนเองนั้นเอง ไม่ได้พูดเพื่ออะไร เรื่องโอ้อวดอย่ามาพูดว่าฉันเลย อวดหาอะไร โลกทั้งหลายมีแต่อยากอวดทั้งนั้น มันก็คงไปสวรรค์นิพพานกันหมดแล้วถ้าอวดเป็นผลดี มันไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร อวดหาอะไร เอาความจริงมาที่จะเป็นประโยชน์ต่อกันนั้นขึ้นมาพูด

นี่ละใจกับธรรม กิเลสเป็นธรรมชาติหนึ่งมันหุ้มห่อจิตใจ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ความฉุนเฉียวที่ทำจิตใจให้ระเหิมให้ชุ่มมัวตลอดเวลา มีแต่กิเลสกวาดตลอดเวลาอยู่ในจิตนะ ไม่เห็นตัวมันแต่รู้อยู่ในจิต โลกก็รู้ว่าโลก โกรธรู้ว่าโกรธ รักรู้ว่ารัก ชังรู้ว่าชัง หงุดหงิดอาการอะไรที่แสดงขึ้นมาเป็นเรื่องของกิเลสแล้วรู้หมด แต่มองหาตัวมันไม่เห็น หากรู้ภายในใจ ที่นี้เวลาธรรมขึ้นก็เหมือนกัน มองหาตัวไม่เห็นเหมือนกัน เวลาธรรมมีอำนาจขึ้นก็แบบเดียวกัน ๆ พังกิเลสลงไป ธรรมมองไม่เห็น แต่ความรู้กับธรรมนี้เป็นอันเดียวกัน จำอยู่ตลอดเวลา หนาขึ้น ๆ ทางนั้นอ่อนลง ๆ ตีลง ๆ อย่างนั้นนะ เวลามันเต็มเหนี่ยวของมันแล้วไม่ได้ถอยนะ ธรรมฆ่ากิเลสไม่ได้ถอย เหมือนกิเลสฆ่าสัตว์ทำลายสัตว์นั้นแหละ มันทรมาณมากี่กัปก็กลับ พาให้เกิดให้ตายตกนรกหมกไหม้ เป็นเปรตเป็นผีมากี่กัปก็กลับก็ภพก็ชาติในบุคคลแต่ละคน ๆ

เพราะฉะนั้นจึงอย่าเอามาแข่งกันนะ เรื่องภพชาติของสัตว์ทั้งหลายนี้อย่าเอามาแข่งกัน เพราะจิตไม่เคยตาย ตัวนี้แหละตัวรับรองทั้งดีทั้งชั่วอยู่ในใจ ถ้าชั่วมีมากมันก็ตกลงไปทางต่ำ ถ้าดีมีมากมันก็พัดเหวี่ยงกันไปดิ่งกันไปทางสูง ดิ่งขึ้นก็มีลงก็มีเวลาพัดเหวี่ยงกันนั้น จนกระทั่งธรรมมีกำลังมากแล้วมีแต่ขึ้น ๆ ถึงขั้นขึ้นแล้วที่นี้ไม่ถอย นี่แหละเรียกว่าธรรมเป็นอัตโนมัตติในการฆ่ากิเลส เช่นเดียวกับกิเลสเป็นอัตโนมัตติในการทรมาณสัตว์โลกนะ เป็นอัตโนมัตติของมัน คิดแยบแ่งไหนเป็นกิเลสทั้งนั้น ๆ เวลากิเลสเป็นเจ้าเรือน เป็นกิเลสทั้งหมด จะออกแ่งไหนก็ตาม ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสกับอะไรก็ว่ากิเลสเข้ามาทันที ๆ นี่เป็นอัตโนมัตติของมัน

ตื่นนอนขึ้นมาปั๊บทำงานแล้วกิเลส สังขาร ความคิดความปรุง สมุทัยดันออกให้คิด จนกระทั่งหลับ นอนหลับสนิทนั้นแหละเป็นเวลาพักเครื่อง พอได้หายใจบ้าง ถ้าจะกรนก็กรนครอก ๆ ไปบ้าง มีต่อนั้นเท่านั้น ถ้าไม่ได้หลับแล้วสัตว์ตายง่ายที่สุดนะ พอตื่นขึ้นมาก็เอาอีกแล้วกิเลสหมุน นี่เรียกว่ากิเลสทำงานของมัน เพื่อผลประโยชน์ของมัน แต่ทำลายหัวใจของสัตว์โลกให้ได้รับความทุกข์ความทรมาณมากไปโดยลำดับ ตามที่มันทำงานโดยอัตโนมัตติของมันตลอดไป นี่เป็นเรื่องของกิเลสทำงานเป็นอย่างนี้ ในหัวใจของทุกคนไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคล

ครั้นเวลามีธรรม ธรรมจะเอาอะไรมาแก้ พุทธศาสนาเท่านั้น นั่นเห็นไหมละ ที่นี้ยื่นเข้ามานี้ละ มีพระพุทธรูปมีพระพุทธรูปเจ้าองค์เอกทรงเป็นศาสดาของโลกเท่านั้น มอบอาวุธให้ นอกนั้นอาวุธไหนมาก็ตาม กิเลสมันเอาเป็นผักจิ้มน้ำพริกสลายไปเลย ถ้าเป็นธรรมพระพุทธรูปเจ้าไม่ได้จะหงายเลยนะกิเลส นั่นละเอาธรรมนี้เข้ามาฝึกรอบม ๆ เข้าไป ๆ เอ้า.ทาน ๆ ไป อย่าตระหนี่ถี่เหนียว ความตระหนี่ถี่เหนียวหวงเงินไว้ในกระเป๋าก็ไม่เห็นมีความสุขอะไรเลย เอา เทียบกันซิ ธรรมกับกิเลสเทียบกัน กิเลสมันเห็น

ว่าการตระหนี่ถี่เหนียวเป็นคุณค่าเป็นราคา แต่ตัวมันเองก็ไม่เห็นมีความสุขอะไร มันหากเสกเอาเฉย ๆ มีก็มียู้อย่างนั้นไม่มีความสุข เวลาแยกออกไปเป็นทานมาน้อยออกจากที่ตัวมันเหนียว ๆ แน่น ๆ นั้นแหละตัวตระหนี่

แยกออกเป็นทาน แยกให้คนไหน ๆ รายใด มีความยิ้มแย้มแจ่มใส มีความยินดี มีความสุขทั่วหน้ากัน ๆ นั้นเห็นไหม ผลแห่งการให้ทานกับผลแห่งความตระหนี่ต่างกัน ยิ่งบัง พิภพวิเศษ ผลแห่งความตระหนี่ ไปที่ไหนคับแคบตีบตัน ใครไม่อยากคบค้าสมาคม คนตระหนี่ถี่เหนียวมาก เหนียวมากเท่าไรยิ่งไม่มีเพื่อนมีฝูงนะคนคนนั้น ให้มีความสุขเฉลี่ยเผื่อแผ่ มีความเมตตาสงสาร เพื่อนฝูงก็มากอะไรก็มาก นั้นแหละมีความสุขจากความกว้างขวางของเรา จากการเสียสละของเรา ดูเอาซิ นี่ละที่เก็บไว้ไม่เกิดประโยชน์อะไร นอกจากทรมานตัวเองให้ได้รับความบอบซ้ำ ทั้งหึงทั้งหวงทั้งห่วง ทั้งโยเยอยู่ในนั้นหมด เป็นเรื่องของกิเลสไฟเผาหัวใจเจ้าของ ที่นี้เวลาแยกออกมาให้ทานแล้ว คนนั้นได้รับความสุข คนนี้ได้รับความสุข ยื่นอะไรให้เขาเป็นความสุขขึ้นมาในหัวใจของเขา ๆ เรื่อย ๆ ไปที่ไหนเบิกบานไป ๆ เรื่อย ๆ นี่แหละคนมีทาน ต่างกันอย่างนี้ ดูเอา

ที่นี้เรื่องทานเราก็ให้มาแล้ว เข้ามาอยู่ในนี้หมดนะ จำได้ไม่ได้ไม่สำคัญ อย่าไปคิดว่าจำได้ไม่ได้ ให้ทานที่ไหน ๆ บ้างไม่จำเป็น ดีตราปิบ พอให้ทานลงไปปั๊บเป็นทานแล้วไม่มีที่ลับที่แจ้ง มีแต่ว่าทำแล้วเท่านั้น ทั้งดีทั้งชั่ว ทำแล้วเป็นดีเป็นชั่วขึ้นมาทันที นี่ละไม่มีอะไรเข้ามาติดกันได้เลยเรื่องการทำความดีความชั่ว ไม่มีสถานที่กาลเวลาใด ที่ลับที่แจ้งมาติดกันได้ คือการกระทำนี้เปิดตัวเองแล้ว ที่นี้เวลาทำไปเรายกตัวอย่าง เช่น การทำทานเป็นต้น มีมากมีน้อย ให้ทานคนไหน ๆ นี่ยิ้มแย้มแจ่มใส แม้กระทั่งหมา นี่ดูคุณเจริญ ตอนเช้าแกไปนี่แกเอาข้าวไปแจกหมา โถ แกมีบริษัทบริวารมากไม่มีใครสู้แกได้ละนะ บริษัทบริวารของแกคืออะไร คือหมาเต็มข้างถนน แกไปที่ไหนหมาอ้วเยี้ย ๆ เอาให้ทานเลย ทั้งตบหลังมันทั้งให้มันกินข้าว อย่าว่าแต่ตบเลย จะชี้ใส่หลังมันมันก็ไม่ว่ามันได้กินข้าว ระวังแต่มันจะชี้ใส่หลังคนนะละ หมาก็มีชี้เหมือนกันเข้าใจไหมละสบาย นี่หมาก็เป็นสุข พิจารณานี้ละเรื่องความเสียสละ

พระพุทธเจ้าทั้งหลายจึงสอนทานเป็นอันดับหนึ่งขึ้นมาเลย จะเป็นศาสดาเอกของโลกเพราะทาน นั้นเห็นไหม ศีล แล้วก็ ภาวนา ภาวนาเป็นที่รวมเป็นทานบใหญ่ สำหรับรวมผลทานทั้งหมด ผลศีลทั้งหมด ที่เราบริจาคมาอย่างน้อยจะเข้าสู่ทานบใหญ่ คือภาวนา ถึงกาลเวลาแล้วหากเป็นเองในจิต ไหลรวมลงมาบุญกุศลในที่ต่าง ๆ สถานที่ต่าง ๆ ภพต่าง ๆ ที่เราบำเพ็ญมานั้นจะรวมตัวเข้ามา ๆ พอถึงขั้นที่สร้างทานบ น้ำก็ไหลเข้ามา สร้างทานบคือการภาวนา ไหลเข้ามา ๆ ที่นี้ผลทานบุญกุศลทั้งหมดรวมเข้า

สู่จิตตภาวนา เป็นทำนบใหญ่ อันนี้แหละเบิกกว้าง ผีงขึ้นเลย อันนี้ทำนบใหญ่ นี่ละเวลาเราทำไปทำมาเข้ามาถึงด้านภาวนา จนกระทั่งภาวนาได้หลักได้เกณฑ์แล้ว ที่นี้จิตของเราจะเบิกกว้างออก ๆ บุญกุศลทำมามากน้อยจะมายึดแน่นแฟ้นในจิตของเรา ทำที่ไหนก็ตามจะไม่อยู่ที่ไหน จะมาที่นี้ ๆ เพราะนี่เป็นที่รับรอง พอเบิกกว้างออก ๆ ที่นี้เรื่องของธรรมทำงานแบบอัตโนมัติแก้กิเลส เบิกกว้างออก ทางด้านภาวนาดีขึ้น ๆ

ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้ว นี่จะเป็นขั้นที่ธรรมฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ เอ้า กิเลสมันเป็นอัตโนมัติในการผูกมัดสัตว์โลกฉันใด อันนี้ก็เป็นอัตโนมัติในการคลี่คลายออก ฆ่ากิเลสไปโดยลำดับฉันนั้นเหมือนกัน ไม่มีกาลเวลาลำเวลา ยืนเดินนั่งนอนไม่มี ไม่ว่าจะอยู่อิริยาบถใดสติกับปัญญาที่จะฆ่ากิเลสฆ่าตลอด ไม่ว่าจะยืนว่าเดินว่านั่งว่านอน เลือกอริยาบถนั้นไม่มี นี่ละธรรมทำงานฆ่ากิเลสก็ฆ่าแบบเดียวกับกิเลสทำงานทรมานจิตใจของคน อยู่ที่ไหนเป็นกิเลสทั้งนั้น คิดออกแง่ไหนเป็นกิเลสทั้งหมด ที่นี้เวลาธรรมมีกำลังมากแล้ว ธรรมออกทำงานฆ่ากิเลสก็แบบเดียวกัน อยู่ที่ไหนเป็นตลอด เว้นแต่หลับ ครั้นหลับนั้นพักสักที กิเลสก็พัก ธรรมก็พัก พอตื่นพบธรรมจับงานแล้ว ตามต่อนกิเลสแล้วเรื่อย ๆ ไป กิเลสค่อยอ่อนลง ๆ ละเอียดยเข้าไป ๆ ธรรมนี่ละเอียดยเข้าไปตามเข้าไปเหมือนไฟได้เชื้อ

เชื้อไฟมีหนาแน่นขนาดไหน เปลวไฟจะแสดงเปลวเต็มเหนียว ๆ ที่นี้ไฟอ่อนตัวลงเปลวไฟก็อ่อนลง ๆ จนกระทั่งเชื้อไฟเป็นเชื้อที่ละเอียดยแล้ว ธรรมะนี้เป็นสติปัญญาที่เรียกว่ามหาสติมหาปัญญา ละเอียดยสุดยอดเผากันไป ๆ เรียบวุธหมด นี่ละวิภูวนหมด ตรงนี้ หมดด้วยอำนาจของธรรมฆ่าต่างหาก ไม่ได้หมดด้วยอำนาจของกิเลส กิเลสนี้มีแต่สั่งสมขึ้นโดยถ่ายเดียว แต่ธรรมะนี้ฆ่าลงไป ๆ เมื่อถึงนั้นแล้วปั๊บ ที่นี้หมดจะรู้ในตัวเอง ว่าเคยเกิดแก่เจ็บตายได้รับความทุกข์ความทรมานมากน้อยเพียงไร มาญาติที่กิเลสสิ้นซากลงไปนั้นเท่านั้น กิเลสเป็นตัวสร้างทุกข์ นั้นบอกแล้ว พอกิเลสสิ้นซากลงไปแล้วไม่มีอะไรสร้างทุกข์อีกเลย นั้นละบรรดาพระพุทธรเจ้าพระอรหันต์ท่านบอกว่าท่านเสร็จกิจในศาสนา งานนี้เสร็จแล้ว

โลกไม่มีเวลาสิ้นเสร็จ สร้างไปเท่าไรก็ไม่มี ได้อันนี้แล้วก็อยากได้อันนั้น อยากได้อันนั้นเรื่อย เหมือนไฟได้เชื้อ ความโลภติดตามไปเรื่อย เชื้อหามาได้เท่าไรมันเผาเรื่อยไป ๆ ไม่มีเหลือ นี่เรื่องของกิเลสทำงานตายทิ้งเปล่า ๆ ใครจะว่าดีว่าดีว่ามั่งว่ามีศรีสุขเท่าไรก็ถึงขั้นความหมดหวังเหมือนกันหมด ไม่มีใครสมหวัง แต่ทางด้านของธรรมะนี้ เอา ทำลงไป ๆ ฟาดนี้ถึงขั้นสมหวังแล้วเรียกว่า วุสิต พุทฺหมจริย กตฺ กรณียํ นาปรํ อิตฺตตฺตยาตติ ปชานาติ เสร็จแล้วกิจการทั้งหลายในพุทธศาสนา ที่อยู่ในแดน

สมมุตินี้ได้สิ้นสุดลงไปแล้ว ตั้งแต่บัดนั้นท่านไม่มีงานอะไรทำเลย งานก็คืองานแก้กิเลส ฆ่ากิเลส กิเลสสิ้นซากลงไปแล้วงานหมด ท่านอยู่ครองขันธไปเท่านั้น ที่จะให้ได้ว่าทำงานอันนั้นๆ เพื่อชำระกิเลสไม่มีสำหรับพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ นอกจากงาน สงเคราะห์โลกสงสารและงานเยี่ยวยาธาตุขันธไปพอถึงวันของมัน พาอยู่พากินพาขับพา ถ่าย พาหลับพานอนไปธรรมดาของมัน พอถึงกาลเวลาแล้ว ไปไม่ได้แล้วหรือ ดัดผิวงเดียวไปเลย

งานช่วยโลกก็แนะนำสั่งสอนทุกสิ่งทุกอย่างดังที่เราเคยเห็นมานั้นแหละ งานของท่านจริง ๆ แล้วไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง ขาดสะบั้นไปหมด ขึ้นชื่อว่าแดนสมมุติไม่มี ติดในหัวใจท่านแม้เม็ดหินเม็ดทรายเลย มีแต่ธรรมบริสุทธิ์ล้วนๆ เรียกว่าธรรมธาตุๆ นั้นละธรรม เวลาเราทำลงไปนี่แล้วจะรู้ความยุติ ความหยุดในการเกิดตาย และความทุกข์ความทรมานทั้งหลายที่มาจากการเกิดตายนี้ยุติลงพร้อมกันหมด ในขณะที่กิเลสซึ่งเป็นเชื้อสร้างทุกข์นั้นได้ขาดสะบั้นลงไปจากจิตใจ งานของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์จึงไม่มีในการฆ่ากิเลสต่อไป นี่งานของศาสนาสิ้นสุดลงได้

งานของโลกไม่มีทางสิ้นสุดไปเรื่อยอย่างนี้แหละ ตลอดตั้งกับตั้งกลับไม่มีต้น ไม่มีปลาย งานของศาสนามี ถึงต้นมองหาไม่เห็นก็ตาม ปลายสุดขีดแล้วไม่ไปอีกแล้ว ขาดสะบั้นลงไปหมด ที่นี้อึดที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านมาแล้วอยู่กับมันอะไร ปัจจุบันก็บริสุทธิ์แล้วติดหาอะไร ก็อย่างนั้น นี่ละการปฏิบัติศีลธรรม พระพุทธเจ้าศาสดาเอกจำให้ดีทุกคนนะ เกิดมาไม่ได้พบ ย่นเข้ามาตรงนี้ ย่นกันอยู่เวลานี้เอามาจากไหนว่ากันเลย เราไม่เคยเห็นพระพุทธเจ้าองค์ศาสดาที่เป็นพระสรีระเหมือนเราๆ ท่านๆ แต่ธรรมธาตุกับพระพุทธเจ้าทั้งหลายไม่ถามกันเลยเข้าใจไหม พอถึงขั้นนี้แล้วไม่ทูลถามพระพุทธเจ้าพระองค์ใดก็ตาม สาวกมีก็พระองค์ไม่ต้องทูลถาม เป็นอันเดียวกันหมดแล้ว เหมือนน้ำในมหาสมุทรจ่อลงไปบิ๊บนี่เป็นมหาสมุทรหมดด้วยกันแล้ว ถามหามหาสมุทรไหนอีก อันนี้จิตนี้พอผางออกไปเข้าสู่ธรรมธาตุที่บริสุทธิ์ล้วนๆ อย่างเดียวกันแล้วเท่ากับน้ำมหาสมุทร ถามหาอะไรมหาสมุทร จ่อลงบิ๊บกแล้วมหาสมุทร บิ๊บนี่เป็นธรรมธาตุด้วยกันแล้ว ถามพระพุทธเจ้าหาอะไร พระพุทธเจ้าคืออะไร ก็คืออันนี้คือเห็นอยู่นี้พากันเข้าใจหรือ

นี่ละที่สอนพี่น้องทั้งหลายเราไม่ได้ดันได้เดามาสอน ถอดออกมาจากหัวใจที่บิกบีนมาตั้งแต่ลุ่มลูกคลุกคลานจนน้ำตาร่วงๆ ตั้งแต่นั้นละต้นเหตุแห่งกิเลสมันขัดเราจนกระทั่งน้ำตาร่วงๆ เวลาเราพึดกับกิเลสน้ำตาร่วงบนภูเขาวัดดอยธรรมเจดีย์เข้าใจไหม นี่เวลากิเลสสิ้นซากน้ำตาร่วงเหมือนกันนะ ขาดสะบั้นลงไปนี่เหมือนหนึ่งว่าฟ้าดินถล่มเลย จนถึงขนาดขึ้นอุทานในใจแต่ไม่ได้บอกปากนะ กายนี้ผิวงเดียว ไหว นิ่งอยู่

ธรรมดานอนธรรมดาเรานี้แหละ เวลามันเป็นขึ้นระว่างกิเลสกับใจขาดสะบั้นจากกันนี้ ตีตึ้ง เหมือนหนึ่งโลกธาตุหวั่นไหวไปหมดเลย น้ำตามาจากไหนพังเลย นี่คือน้ำตาชยชนะ น้ำตาบุญเขาน้ำตาแพ้อย่างหลุดลุ่ย เรียกว่าน้ำตาหามาเข้าใจใหม่ นั่นน้ำตาหามา น้ำตาสุดท้ายเป็นน้ำตาธรรมแก่กันปึงเลยทีเดียว

นี่เอามาพูดให้ท่านทั้งหลายฟังทั้งสอง ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งปานนี้ไม่มีกาลสถานที่เวลา จ้าอยู่ตลอดเวลา นี่ละท่านว่านิพพานเที่ยงคืออะไร ดูอันนี้รู้เอง ถามหาอะไรนิพพาน ถ้างได้ถึงตัวธรรมชาตินิพพานจริงๆ แล้วไม่ต้องถามกัน พระพุทธเจ้าพระสาวกทั้งหลายท่านไม่ถามนิพพานกัน เหมือนอย่างเราไปเห็นน้ำมหาสมุทรจะไปถามหามหาสมุทรที่ไหนอีก นี่ก็เหมือนกัน จ้างไปธรรมธาตุซึ่งเทียบกับน้ำมหาสมุทรแล้ว ถามพระพุทธเจ้าอะไร พระพุทธเจ้าคืออะไร ก็คือนี้เอง เข้าใจไหมละ นี่เรื่องธรรมเป็นอย่างงั้นละ มีหรือไม่มีที่กล่าวนี้ธรรม พระพุทธเจ้า บาปบุญนรกสวรรค์มีหรือไม่มี หัวใจเป็นผู้บรรจุไว้หมดนะ เวลามันเปิดมันเปิดหมดเลยเห็นหมด เจ้าของสร้างมาไม่เห็นได้ยังงี้ ทั้งดีทั้งชั่วมันก็รู้ประจักษ์ในหัวใจเจ้าของทุกอย่าง สงสัยไปไหน

นี่พูดถึงเรื่องธรรมมีหรือไม่มีให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ถ้าธรรมมีก็ยอมรับด้วยกัน มันเป็นกึ่งก้านสาขาของธรรม บาปบุญนรกสวรรค์เป็นกึ่งก้านสาขาของธรรม จับต้นนี้ กึ่งก้านไปยังงี้ มันเห็นไปหมดเกี่ยวโยงกันไปหมด ต้นมันคืออะไร คือธรรมกับจิตเป็นอันเดียวกันแล้วนี่คือต้น กิ่งก้านทั้งหลายแตกออกไปนี่มันก็กระจายไปหมด ก็เป็นอย่างนั้น วันนี้ก็ว่าจะไม่พูดเรื่องอะไรไปเรื่องอะไรไปใหญ่เลยนี่ อย่างนั้นแหละมันเอาแน่ไม่ได้ละ ลงถึงแตกแล้วมันไปเลยเข้าใจใหม่ แหะตรงนี้แตกออกมาทางนี้ แหะตรงนั้นแตกออกมาตรงนั้น พอถึงแตกหมดแล้วมันไปเลย นี่จะว่ามันแตกอะไรก็แล้วแต่จะพิจารณากันเถอะก็มันเป็นอย่างงั้น มันไม่มีขอบเขตว่าอย่างนั้นเลย

เพราะฉะนั้นการตอบการถามถ้าจะเป็นประโยชน์แล้วมันจะทันทีเลย ไม่ต้องไปคว่ำหาที่ไหน พูดแล้วสาธุ ไม่ได้ประมาทนะ แต่ก่อนมันก็ไม่เคยเป็น แต่เวลามันเป็นแล้วจะให้พูดว่ายังงี้ เป็นแล้วก็ต้องบอกว่าเป็นแล้วละซิ เป็นอย่างนั้นนะ คือไม่มีขอบมีเขตไม่มีฝั่งมีฝ้า เพราะขอบเขตฝั่งฝ้าเป็นสมมุติทั้งหมด อันนั้นครอบไปหมดแล้วเอาเขตเอาฝั่งเอาฝ้ามาจากไหน เอาพอนะ ต่อไปมันจะไม่มีอะไรเทศน์แหละหลวงตา ป.๓ เทศน์ทุกวัน ๆ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd